

<p> disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה </p>		<p> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה </p>																			
<p> key-מקרא: כתובות-אלו נערות </p>		<p> מאן דאמר מימרא </p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>																	
המפתה נותן שלשה דברים, והאונס - ארבעה המפתה נותן בושט ופגם וקנס, מוסיף עליו אונס שנותן את הצער.																					לט.
מה בין אונס למפתה?																					לט.
האונס נותן את הצער, והמפתה אינו נותן את הצער																					לט.
האונס נותן מיד, והמפתה - לכשיוציא																					לט.
האונס שותה בעציצו, והמפתה אם רצה להוציא - מוציא.																					לט.
כיצד שותה בעציצו? אפילו היא חוגרת, אפי' היא סומא, ואפילו היא מוכת שחין.																					לט.
נמצא בה דבר ערוה, או שאינה ראויה לבא בישראל - אינו רשאי לקיימה, שנאמר: (דברים כ"ב) ולו תהיה לאשה, אשה הראויה לו.																					לט.
צער דמאי?																					לט.
צער שחבטה על גבי קרקע.	אבוה דשמואל:																				לט.
אלא מעתה, חבטה על גבי שיראין, הכי נמי דפטור?	מתקיף לה רבי זירא:																				לט.
וכי תימא הכי נמי																					לט.
אונס אינו משלם את הצער, מפני שסופה להצטער תחת בעלה	והתניא, ר' שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון:																				לט.
אינו דומה נבעלת באונס לנבעלת ברצון	אמרו לו:																				לט:
צער של פיסוק הרגלים, וכן הוא אומר: (יחזקאל ט"ז) ותפסקי את רגליך לכל עובר.	אלא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:																				לט:
אי הכי, מפותה נמי																					לט:
משל דמפותה, למה הדבר דומה? לאדם שאמר לחבירו קרע שיראין שלי והפטר.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה:																				לט:
שלי? דאבוה נינהו																					לט:
פקחות שבהן אומרות מפותה אין לה צער.	אלא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:																				לט:
והא קא חזינן דאית לה																					לט:
אמרה לי אם: כמיא חמימי על רישיה דקרחא.	אביי:																				לט:
אמרה לי בת רב חסדא: כי ריבדא דכוסילתא.	רבא:																				לט:
אמרה לי בת אבא סוראה: כי נהמא אקושא בהינכי.	רב פפא:																				לט:
האונס נותן מיד, המפתה לכשיוציא וכו'.																					לט:
לכשיוציא, אשתו היא?																					לט:
אימא: לכשלא יכנוס.	אביי:																				לט:
אע"פ שאמרו המפתה נותן לכשלא יכנוס, בושט ופגם נותן מיד	תניא נמי הכי:																				לט:
ואחד האונס ואחד המפתה, בין היא ובין אביה יכולין לעכב.																					לט:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה-</p>												
כתובות-אלו נערות	מימרא	מאן דאמר												
			א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בשלמא מפותה, כתיב: (שמות כ"ב) אם מאן ימאן אביה, אין לי אלא אביה, היא עצמה מנין?												◊	ז	לט:
תלמוד לומר: ימאן, מכל מקום												◊	!	לט:
אלא אונס, בשלמא איהי, כתיב: (דברים כ"ב) ולו תהיה - מדעתה, אלא אביה מנלן?												◊	ז	לט:
שלא יהא חוטא נשכר.	אביי:											◊	!	לט:
ק"ו, ומה מפתה שלא עבר אלא על דעת אביה בלבד, בין היא ובין אביה יכולין לעכב, אונס שעבר על דעת אביה ועל דעת עצמה - לא כל שכן.	רבא:											◊	!	לט:
רבא לא אמר כאביי, כיון דקא משלם קנס - לאו חוטא נשכר הוא													■	לט:
אביי לא אמר כרבא, מפתה דאיהו מצי מעכב - אביה נמי מצי מעכב, אונס דאיהו לא מצי מעכב - אביה נמי לא מצי מעכב.													■	לט:
אע"פ שאמרו אונס נותן מיד, כשיוציא הוא אין לה עליו כלום.	תניא אידך:											◊	■	לט:
כשיוציא, מי מצי מפיק לה?													ז	לט:
אימא: כשתצא היא אין לה עליו כלום													■	לט:
מת - יצא כסף קנסה בכתובה	[רבנן]											◊	■	לט:
יש לה כתובה מנה.	רבי יוסי ברבי יהודה:											◊	■	לט:
במאי קמיפלגי?													^	לט:
טעמא מאי תקינו רבנן כתובה? כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה, והא לא מצי מפיק לה	רבנן סברי:											◊	!	לט:
הא נמי מצער לה, עד דאמרה היא לא בעינא לך.	רבי יוסי ברבי יהודה סבר:											◊	!	לט:
אונס שותה בעציצו.													■	לט: <
מכדי מיגמר גמרי מהדדי, להא מילתא נמי ליגמרו מהדדי?	רבא מפרזקיא לרב אשי:												ז	לט:
אמר קרא: (שמות כ"ב) מהר ימהרנה לו לאשה, לו - מדעתו.	[רב אשי]												!	מ.
כיצד שותה בעציצו כו'.													■	מ. <
ניתי עשה ונדחה ל"ת	רב כהנא, אמריתא לשמעתא קמיה דרב זביד מנהרדעא:												ז	מ.
היכא אמרינן ניתי עשה ונידחי ל"ת - כגון מילה בצרעת, דלא אפשר לקיומיה לעשה, אבל הכא אי אמרה דלא בעינא, מי איתיה לעשה כלל?	אמר לי: [רב זביד מנהרדעא]												!	מ.
יתומה שנתארסה ונתגרשה, ר' אלעזר אומר: האונס - חייב, והמפתה - פטור.	[רבי אלעזר]												■	מ.
ר"א בשיטת ר"ע רבו אמרה	רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן:												■	מ.
יש לה קנס וקנסה לעצמה.	דאמר: [רבי עקיבא]												■	מ.
ממאי?													ז	מ.
יתומה, ר"א אומר: האונס - חייב, והמפתה - פטור	מדקתני: [רבי אלעזר]												!	מ.
יתומה פשיטא													ז	מ.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ■ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-אלו נערות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מזמרא												
אלא הא קמ"ל, דנערה שנתארסה ונתגרשה כיתומה, מה יתומה - לעצמה, אף נערה שנתארסה ונתגרשה - לעצמה.												◇ ! !
הלכה כר' אלעזר.	רב זירא אמר רבה בר שילא אמר רב המנונא סבא א"ר אדא בר אהבה אמר רב:											◇ ■
קרי רב עליה דרבי אלעזר: טובינא דחכימי.	[רב]											○
איזהו בושת? הכל לפי המבייש והמתבייש.												■
פגם - רואין אותה כאילו היא שפחה נמכרת בשוק, כמה היתה יפה וכמה היא יפה.												■
קנס - שוה בכל אדם. וכל שיש לו קצבה מן התורה - שוה בכל אדם.												■
ואימא: חמשים סלעים אמר רחמנא מכל מילי?												◇ ץ
יאמרו: בעל בת מלכים חמשים, בעל בת הדיוטות חמשים	רב זירא:											!
אי הכי, גבי עבד נמי יאמרו: עבד נוקב מרגליות שלשים, עבד עושה מעשה מחט שלשים	א"ל אביי:											ץ
אילו באו עליה שנים, אחד כדרכה ואחד שלא כדרכה, יאמרו: בעל שלימה חמשים, בעל פגומה חמשים	אלא א"ר זירא:											◇ !
אי הכי, גבי עבד נמי יאמרו: עבד בריא שלשים, עבד מוכה שחין שלשים	א"ל אביי:											◇ ץ
אמר קרא: (דברים כ"ב) תחת אשר עינה, הני תחת אשר עינה, מכלל דאיכא בושת ופגם.	אלא אמר אביי:											◇ !
אמר קרא: (דברים כ"ב) ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף, הנאת שכיבה נ', מכלל דאיכא בושת ופגם.	רבא:											◇ !
ואימא: לדידה												◇ ץ
א"ק: (במדבר ל') בנעוריה בית אביה, כל שבח נעוריה לאביה.												◇ !
מנין שמעשה הבת לאביה? שנאמר: (שמות כ"א) וכי ימכור איש את בתו לאמה, מה אמה מעשה ידיה לרבה, אף בת מעשה ידיה לאביה	ואלא הא דאמר רב הונא אמר רב:											◇ ץ ■
למה לי? תיפוק ליה מבנעוריה בית אביה												◇ ץ
אלא, ההיא בהפרת נדרים הוא דכתיב												◇ ץ
וכי תימא נילף מיניה												! ץ
ממונא מאיסורא לא ילפינן												◇ ץ
וכי תימא נילף מקנסא												! ץ
ממונא מקנסא לא ילפינן												◇ ץ
אלא, מסתברא דאביה הוי, דאי בעי מסר לה למנוול ומוכה שחין.												! ץ
פגם - רואין אותה כאילו היא שפחה נמכרת.												■
היכי שיימינן לה?												^
אומדין כמה אדם רוצה ליתן בין שפחה בתולה לשפחה בעולה לשמשו.	אבוה דשמואל:											◇ !
שפחה בעולה לשמשו, מאי נפקא ליה מיניה?												ץ

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת</p>	<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-אלו נערות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אלא, בין שפחה בעולה לשפחה שאינה בעולה להשיאה לעבדו.												!	◇	מז
ולעבדו, מאי נפקא ליה מינה?												?		מז
בעבד שיש לו לרבו קורת רוח הימנו.												!	◇	מז
כל מקום שיש מכר אין קנס, וכל מקום שיש קנס אין מכר													■	מז
קטנה - יש לה מכר ואין לה קנס, נערה - יש לה קנס ואין לה מכר.													■	מז
הבוגרת - אין לה לא מכר ולא קנס.													■	מז
זו דברי ר"מ, אבל חכמים אומרים: יש לה קנס במקום מכר	רב יהודה אמר רב:												■	מז
קטנה מבת יום אחד ועד שתביא שתי שערות - יש לה מכר ואין לה קנס, משתביא שתי שערות עד שתיבגר - יש לה קנס ואין לה מכר, דברי ר"מ, שהיה ר"מ אומר: כ"מ שיש מכר אין קנס, וכ"מ שיש קנס אין מכר	דתנאי: [רבי מאיר]												■	מז
קטנה מבת ג' שנים ויום אחד ועד שתיבגר - יש לה קנס	חכמים:												■	מז
קנס אין, מכר לא													?	מז
אימא: אף קנס במקום מכר.													■	מז
מ"ט דר"מ? א"ק: (דברים כ"ב) ולו תהיה לאשה, במהוה עצמה הכתוב מדבר.	רב חסדא:												■	מז
ורבנן?													?	מז
א"ק: נער, אפילו קטנה במשמע.	ריש לקיש:												!	מז
שמעה רב פפא בריה דרב חנן מבי כלוחית, אזל אמרה קמיה דרב שימי בר אשי													○	מז
אתון אהא מתניתו לה, אנן אהא מתנינן לה	א"ל: [רב שימי בר אשי]												■	מז
המוציא שם על הקטנה - פטור, שנא': (דברים כ"ב) ונתנו לאבי הנערה, נערה מלא דיבר הכתוב.	ריש לקיש:												■	מז
טעמא דכתב רחמנא נערה, הא לאו הכי - הוה אמינא אפילו קטנה, והא כתיב: (דברים כ"ב) ואם אמת היה הדבר הזה לא נמצאו בתולים לנערה, והוציאו את הנערה אל פתח בית אביה וסקלוה, וקטנה לאו בת עונשין היא	מתקיף לה רב אדא בר אהבה:												?	מז
אלא כאן נערה, הא כל מקום שנאמר נער - אפילו קטנה במשמע.													■	מז
האומר פתיתי את בתו של פלוני - משלם בושת ופגם על פי עצמו, ואין משלם קנס.													■	מז
האומר גנבתי - משלם את הקרן על פי עצמו, ואין משלם תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה.													■	מז
המית שורי את פלוני או שורו של פלוני - הרי זה משלם על פי עצמו													■	מז
המית שורי עבדו של פלוני - אין משלם ע"פ עצמו.													■	מז
זה הכלל: כל המשלם יתר על מה שהזיק - אינו משלם ע"פ עצמו.													■	מז
וליתני אנסת?													?	מז
לא מבעיא קאמר, לא מבעיא אנסתי - דלא קא פגים לה, דמשלם בושת ופגם על פי עצמו, אבל פתיתי - דקא פגים לה, אימא לא משלם על פי עצמו, קא משמע לן.													!	מז
מתניתין דלא כי האי תנא													■	מז

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		<p>מקרא-key:</p>	
כתובות-אלו נערות	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
מימרא					
אף בושת ופגם אינו משלם ע"פ עצמו, לא כל הימנו שיפגום בתו של פלוני.	דתניא, רבי שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון:			■ ■	מא.
ניחא לה לדידה, מאי?	רב פפא לאביי:			^	מא.
דלמא לא ניחא ליה לאביה.				!	מא.
ניחא ליה לאביה, מאי?				^	מא.
דלמא לא ניחא להו לבני משפחה.				!	מא.
ניחא להו לבני משפחה, מאי?				^	מא.
אי אפשר דליכא חד במדינת הים דלא ניחא ליה.				!	מא.
האומר גנבתי - משלם את הקרן וכו'.				■	מא. <
פלגא ניזקא - רב פפא אמר: פלגא ניזקא ממונא,	איתמר: [רב פפא]			■ ■	מא.
פלגא ניזקא קנסא.	רב הונא בריה דרב יהושע:			■ ■	מא.
רב פפא אמר פלגא ניזקא ממונא, קסבר: סתם שוורים לאו בחזקת שימור קיימי, ובדין הוא דמשלם כוליה, ורחמנא הוא דחייס עלויה, דאכתי לא איעד תורא.	[רב פפא]			■	מא.
רב הונא בריה דרב יהושע אמר פלגא ניזקא קנסא, קסבר: סתם שוורים בחזקת שימור קיימי, ובדין הוא דלא לישלם כלל, ורחמנא הוא דקנסיה, כי הוי דנינטריה לתוריה.	[רב הונא בריה דרב יהושע]			■	מא.
(סימן: היוזק מה והמית כלל)				◇	מא.
הניזק והמזיק בתשלומין	תנן:			■ ;	מא.
בשלמא למאן דאמר פלגא ניזקא ממונא, היינו דשייך ניזק בתשלומין, אלא למ"ד פלגא ניזקא קנסא, השתא דלאו דידיה קא שקיל, בתשלומין איתיה?				;	מא.
לא נצרכא אלא לפחת נבילה.				!	מא.
פחת נבילה, תנינא:				;	מא.
תשלומי נזק, מלמד שהבעלים מטפלין בנבילה	[תניא]			■ ;	מא.
חדא בתם, וחדא במועד.				!	מא.
וצריכא, דאי אשמועינן תם, משום דאכתי לא איעד, אבל מועד דאיעד - אימא לא ואי אשמועינן מועד, משום דקא משלם כוליה, אבל תם - אימא לא, צריכא.				■	מא.
מה בין תם למועד? שהתם משלם חצי נזק מגופו, ומועד משלם נזק שלם מן העלייה	ת"ש:			■ ;	מא.
ולא קתני: שהתם אינו משלם ע"פ עצמו, ומועד משלם ע"פ עצמן				;	מא.
תנא ושייר.				!	מא.
מאי שייר דהאי שייר?				;	מא.
שייר חצי כופר.				!	מא.
אי משום חצי כופר לאו שיורא הוא, הא מני? ר' יוסי הגלילי היא				;	מא.
תם משלם חצי כופר.	דאמר: [רבי יוסי הגלילי]			■ ;	מא:

<p> disputants-חולקים ◊ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ? question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>		<p> א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ </p>										
כתובות-אלו נערות	מימרא	מאן דאמר												
המית שורי את פלוני או שורו של פלוני - הרי זה משלם על פי עצמו	ת"ש:												◊	מא:
מאי לאו בתם													?	מא:
לא, במועד.													◊	מא:
אבל בתם מאי? אינו משלם על פי עצמו													?	מא:
עבדו של פלוני - אינו משלם ע"פ עצמו	אדתי סיפא:												?	מא:
ניפלו וניתני בדידה: במה דברים אמורים - במועד, אבל תם - אינו משלם על פי עצמו													◊	מא:
כולה במועד קמיירי.													!	מא:
זה הכלל: כל המשלם יתר על מה שהזיק - אינו משלם ע"פ עצמו	ת"ש:												◊	מא:
הא פחות ממה שהזיק - משלם ע"פ עצמו													?	מא:
לא תימא: הא פחות ממה שהזיק, אלא אימא: הא כמה שהזיק - משלם ע"פ עצמו.													!	מא:
אבל פחות מאי? אינו משלם ע"פ עצמו, ליתני, זה הכלל: כל שאינו משלם כמה שהזיק - אינו משלם על פי עצמו, דמשמע פחות ומשמע יתר													?	מא:
תיובתא.													◊	מא:
והלכתא: פלגא ניזקא קנסא.													◊	מא:
תיובתא והלכתא?													?	מא:
אין, טעמא מאי איתותב? משום דלא קתני כמה שהזיק, לא פסיקא ליה, כיון דאיכא חצי נזק צרורות, דהלכתא גמירי לה דממונא הוא, משום הכי לא קתני.													!	מא:
והשתא דאמרת פלגא ניזקא קנסא, האי כלבא דאכל אימרי ושוניא דאכיל תרנגולי רברבי - משונה הוא, ולא מגבינן בבבל, אבל זוטרי - אורחיה הוא, ומגבינן													◊	מא:
ואי תפס לא מפקינן מיניה,													◊	מא:
ואי אמר אקבעו לי זימנא לארץ ישראל - מקבעינן ליה													◊	מא:
ואי לא אזיל משמתינן ליה													◊	מא:
בין כך ובין כך משמתינן ליה, דאמרינן ליה סליק הזיקך, מדרבי נתן													◊	מא:
מנין שלא יגדל אדם כלב רע בתוך ביתו, ולא יעמיד סולם רעוע בתוך ביתו? שנאמר: (דברים כ"ב) ולא תשים דמים בביתך.	דתניא, ר' נתן:												◊	מא:
הדרן עלך אלו נערות													◊	

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:	statement- מימרא ◊ קושיא- challenge- ^ שאלה- question- ! תירוץ- answer- proof- ראיה
--	--

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מא:
נערה שנתפתה - בושטה ופגמה וקנסה של אביה, והצער בתפוסה.													מא:
עמדה בדין עד שלא מת האב - הרי הן של אב, מת האב - הרי הן של אחין.	[ת"ק]												מא:
לא הספיקה לעמוד בדין עד שמת האב - הרי הן של עצמה.													מא:
עמדה בדין עד שלא בגרה - הרי הן של אב, מת האב - הרי הן של אחין.	[ת"ק]												מא:
לא הספיקה לעמוד בדין עד שבגרה - הרי הן של עצמה.													מא:
אם לא הספיקה לגבות עד שמת האב - הרי הן של עצמה.	[רבי שמעון]												מא:
מעשה ידיה ומציאתה אע"פ שלא גבתה, מת האב - הרי הן של אחין.													מב:
מאי קמ"ל? תנינא:													מב:
המפתה נותן שלשה דברים, והאונס - ארבעה המפתה נותן בושט ופגם וקנס, מוסיף עליו אונס שנותן את הצער	[תנן]												מב:
לאביה איצטריך ליה.													מב:
לאביה נמי פשיטא, מדקא יהיב מפתה, דאי לעצמה, אמאי יהיב מפתה? מדעתה עבד													מב:
עמדה בדין איצטריכא ליה, פלוגתא דר"ש ורבנן.													מב:
אנסת ופיתית את בתי, והוא אומר לא אנסתי ולא פיתיתי, משיבעך אני, ואמר אמן, ואח"כ הודה - חייב	תנן התם: [ת"ק]												מב:
פוטר, שאינו משלם קנס ע"פ עצמו	רי שמעון:												מב:
אע"פ שאינו משלם קנס ע"פ עצמו, אבל משלם בושט ופגם ע"פ עצמו.	אמרו לו:												מב:
האומר לחבירו אנסת ופיתית את בתי, והעמדתיו בדין ונתחייבת לי ממון, והוא אומר לא אנסתי ולא פיתיתי, ולא העמדתני בדין ולא נתחייבתי לך ממון, ונשבע והודה, לר' שמעון מאי? כיון דעמד בדין ממוןא הוא, ומיחייב עליה קרבן שבועה, או דלמא אע"ג דעמד בדין קנס הוי?	בעא מיניה אביי מרבה:												מב:
ממונא הוי, ומיחייב עליה קרבן שבועה.	א"ל: [רבה]												מב:
יכול האומר לחבירו אנסת ופיתית את בתי והוא אומר לא אנסתי ולא פיתיתי, המית שורך את עבדי והוא אומר לא המית, או שאמר לו עבדו הפלת את שיני וסימית את עיני והוא אומר לא הפלתי ולא סימית, ונשבע והודה, יכול יהא חייב? ת"ל: (ויקרא ה') וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגול או עשק את עמיתו, או מצא אבידה וכחש בה ונשבע על שקר, מה אלו מיוחדין שהן ממון, אף כל שהן ממון, יצאו אלו שהן קנס	איתיביה [אביי], ר"ש:												מב:
מאי לאו בשעמד בדין													מב:
לא, בשלא עמד בדין.													מב:
והא מדרישא בשעמד בדין, סיפא נמי בשעמד בדין													מב:
אין לי אלא דברים שמשלמין עליהם את הקרן, תשלומי כפל תשלומי ארבעה וחמשה והאונס והמפתה ומוציא שם רע מנין? ת"ל: (ויקרא ה') ומעלה מעל - ריבה	דקתני רישא:												מב:
היכי דמי?													מב:
אי דלא עמד בדין													מב:
כפילא מי איכא?													מב:
אלא פשיטא בשעמד בדין													מב:
ומדרישא בשעמד בדין, סיפא נמי בשעמד בדין													מב:

<p style="text-align: center;"> disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < insertion of an earlier segment - מובאה של פסקה קודמת- story O מעשה-story </p> <p>מקרא-key:</p>	<p style="text-align: right;"> מימרא-statement ■ ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>
---	--

כתובות-נערה שנתפתתה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מימרא		
יכלנא לשנויי לך: רישא בשעמד בדון, וסיפא בשלא עמד בדון, וכולה ר"ש היא, ושינויי דחיקי לא משנינן לך, דא"כ, אמרת לוי: ליתני רישא ר"ש אומר, או ליתני סיפא דברי ר"ש אלא כולה בשעמד בדון, ורישא רבנן, וסיפא ר"ש, ומודינא לך לענין קרבן שבועה דרחמנא פטריה, מוכחש, וכי קאמינא ממון הוי להורישו לבניו.	א"ל: [רבה]	◇
איתביה, ר"ש אומר: אם לא הספיקה לגבות עד שמת האב - הרי הן של עצמה	איתביה [אביין], ר"ש:	◇
ואי אמרת ממון הוי להורישו לבניו, לעצמה אמאי? דאחין בעי מיהון		◇
האי מילתא קשאי בה רבה ורב יוסף עשרין ותרתינן שנין, ולא איפרק עד דיתבי רב יוסף ברישא ופירקה	רבא:	◇
שאני התם, דאמר קרא: (דברים כ"ב) ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף, לא זיכתה תורה לאב אלא משעת נתינה, וכי קאמר רבה ממונא הוי להורישו לבניו - בשאר קנסות.	[רב יוסף]	◇
אלא מעתה, גבי עבד דכתיב: (שמות כ"א) כסף שלשים שקלים יתן לאדוניו, הכי נמי לא זיכתה תורה לאדון אלא משעת נתינה		◇
יתן לחוד, ונתן לחוד.		◇
אי הכי, ת"ל, וכחש? ת"ל ונתן מיבעי ליה		◇
כי איצטריך וכחש, כגון שעמדה בדון ובגרה ומתה, דהתם כי קא ירית אביה - מינה ידיה קא ירית.	רבא:	◇
אי הכי, יצאו אלו שהן קנס, ממון הוא		◇
יצאו אלו שעיקרן קנס.	רב נחמן בר יצחק:	◇
פטור, שאינו משלם קנס על פי עצמו	איתביה: ר"ש:	◇
טעמא דלא עמד בדון, הא עמד בדון דמשלם על פי עצמו, קרבן שבועה נמי מייחייב		◇
לדידי, אע"ג דעמד בדון רחמנא פטריה, מוכחש, אלא לדידכו, אודו לי מיהת היכא דלא עמד בדון, דכי קא תבע - קנסא קא תבע, ומודה בקנס פטור	רבי שמעון לדבריהם דרבנן קאמר להו:	◇
כי קא תבע - בושת ופגם קא תבע.	ורבנן סברי:	◇
במאי קא מיפלגי?		◇
לא שביק איניש מידי דקיץ, ותבע מידי דלא קיץ	רב פפא: ר"ש סבר:	◇
לא שביק איניש מידי דכי מודי ביה לא מיפטר, ותבע מידי דכי מודה ביה מיפטר.	[רב פפא] ורבנן סברי:	◇
בת הניזונת מן האחין, מעשה ידיה למי? במקום אב קיימי, מה התם מעשה ידיה לאב, ה"נ מעשה ידיה לאחין, או דלמא לא דמי לאב, התם מדידה מיתונא, הכא לאו מדידהו מיתונא?	בעא מיניה רבי אבינא מרב ששת:	◇
אלמנה ניזונת מנכסי יתומים, ומעשה ידיה שלהן.	א"ל [רב ששת], תניתוה:	◇
מי דמי? אלמנתו לא ניחא ליה בהרווחה, בתו ניחא ליה בהרווחה.		◇
למימרא, דבתו עדיפא ליה מאלמנתו,		◇
עשו אלמנה אצל הבת אצל אחין בנכסין מועטין, מה הבת אצל אחין - הבת ניזונת והאחין ישאלו על הפתחים, אף אלמנה אצל הבת - אלמנה ניזונת והבת תשאל על הפתחים	והאמר רבי אבא א"ר יוסי:	◇
לענין זילותא אלמנתו עדיפא ליה, לענין הרווחה בתו עדיפא ליה.		◇
מעשה ידיה ומציאתה אע"פ שלא גבתה, מת האב - הרי הן של אחין	מתבי רב יוסף:	◇
טעמא דבחי האב, הא לאחר מיתת האב - לעצמה, מאי לאו בניזונת		◇
לא, בשאינה ניזונת.		◇
אי בשאינה ניזונת, מאי למימרא? אפילו למ"ד: יכול הרב לומר לעבד עשה עמו ואיני זנך, ה"מ בעבד כנעני, דלא כתיב ביה עמך, אבל עבד עברי דכתיב ביה (דברים ט"ו) עמך - לא, כל שכן בתו		◇
לא נצרכה אלא להעדפה.	רבה בר עולא:	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
כתובות-נערה שנתפתתה	מאן דאמר														
מימרא	מאן דאמר														
גברא רבה כרב יוסף לא ידע דאיכא העדפה וקמותיב תיובתא?	רבא:	ז													מג:
רב יוסף, מתני' גופא קשיא ליה	אלא אמר רבא:			ז											מג:
מעשה ידיה ומציאתה אע"פ שלא גבתה	דקתני:					■	ז								מג:
מציאתה ממאן גביא?							ז	ז							מג:
אלא לאו הכי קאמר: מעשה ידיה כמציאתה, מה מציאתה - בחיי האב לאב, לאחר מיתת האב לעצמה, אף מעשה ידיה נמי - בחיי האב לאב, - לאחר מיתת האב לעצמה, ש"מ.	[רבא][רב יוסף]							ז		!					מג:
בת הניזונת מן האחין - מעשה ידיה לעצמה.	איתמר נמי, א"ר יהודה אמר רב:										■				מג:
מ"ט? דכתיב: (ויקרא כ"ה) והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם, אותם לבניכם - ולא בנותיכם לבניכם, מגיד שאין אדם מוריש זכות בתו לבנו.	רב כהנא:											■			מג:
ואימא: בפיתוי הבת, וקנסות וחבלות הכתוב מדבר	מתקיף לה רבה:												ז		מג:
בפתוי הבת, וקנסות וחבלות הכתוב מדבר.	וכן תנא רב הנינא:													■	מג:
חבלות - צערא דגופא ניהון													ז		מג:
שפצעה בפניה.	רבי יוסי בר הנינא:														מג:
בת הניזונת מן האחין - מעשה ידיה לעצמה, דכתיב: (ויקרא כ"ה) והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם, אותם לבניכם - ולא בנותיכם לבניכם, מגיד שאין אדם מוריש זכות בתו לבנו.	רב זירא אמר רב מתנה אמר רב, ואמרי לה אמר רבי זירא א"ר מתנה אמר רב:													■	מג:
שקוד אמרה.	א"ל אבימי בר פפי:													■	מג:
שקוד מנו?														^	מג:
שמואל														!	מג:
הא רב אמרה														ז	מג:
אימא: אף שקוד אמרה.														!	מג:
הלכתא כוותיה דרב ששת.	מר בר אמיר לרב אשי, הכי אמרי נהרדעי:													■	מג:
הלכתא כוותיה דרב.	רב אשי:													■	מג:
והלכתא כוותיה דרב.														■	מג:
המארס את בתו וגרשה, אירסה ונתארמלה - כתובתה שלו															מג:
השיאה וגרשה, השיאה ונתארמלה - כתובתה שלה	[ת"ק]													■	מג:
הראשונה של אב	רבי יהודה:													■	מג:
משהשיאה אין לאביה רשות בה.	אמרו לו:													■	מג:
טעמא דהשיאה וגרשה, השיאה ונתארמלה, אבל נתארמלה תרי זמני - תו לא הזיא לאינסובי														■	מג:
ואגב אורחיה קא סתים לן תנא כרבי														■	מג:
בתרי זמני הוא חזקה.	דאמר: [רבי]													■	מג:
הראשונה של אב.	רבי יהודה:													■	מג:
מ"ט דרבי יהודה?														^	מג:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
כתובות-נערה שנתפתתה	מאן דאמר													
מימרא														
הואיל ומשעת אירוסין זכה בהן האב.	רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו:											!	◇	מג:
הראשונה של אב, ומודה רבי יהודה, במאוס את בתו כשהיא קטנה ובגרה ואח"כ נשאת, שאין לאביה רשות בה	מתיב רבא, רבי יהודה אומר:											!	◇	מג:
אמאי? ה"נ לימא: הואיל ומשעת אירוסין זכה בהן האב												!	◇	מג:
הואיל וברשותו נכתבין.	אלא אי אתמר הכי אתמר, רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו:											!	◇	מג:
ומיגבא מאימת גביא?												!	◇	מג:
מנה מאתים מן האירוסין, ותוספת מן הנשואין	רב הונא:											!	◇	מג:
אחד זה ואחד זה מן הנשואין.	רב אסי:											!	◇	מג:
ומי אמר רב הונא הכי?												!	◇	מג:
הוציאה עליו שתי כתובות, אחת של מאתים ואחת של שלש מאות	והאתמר:											!	◇	מג:
באתה לגבות מאתים - גובה מזמן ראשון, שלש מאות - גובה מזמן שני	ואמר רב הונא:											!	◇	מג:
ואם איתא, תיגבי מאתים מזמן ראשון ומאה מזמן שני												!	◇	מג:
ולטעמיך, תיגבי חמש מאות כולם, מאתים מזמן ראשון, תלת מאה מזמן שני אלא חמש מאות מ"ט לא גביא? כיון דלא כתב לה צבית ואוספית לך תלת מאה אמאתים, הכי קאמר לה: אי מזמן ראשון גביאת - גביא מאתים, אי מזמן שני גביאת - גביא תלת מאה, הכא נמי היינו טעמא דלא גביא, מדלא כתב לה אוספית לך מאה אמאתים, אחולי אחילתיה לשעבודא קמא.												!	◇	מג:
אי בעיא בהאי גביא, אי בעיא בהאי גביא.	אמר רב:											!	◇	מג:
לימא, פליגא דרב נחמן												!	◇	מג:
שני שטרות היוצאין בזה אחר זה - ביטל שני את הראשון	דאמר רב נחמן:											!	◇	מג:
ומודה ר"נ, דאי אוסיף ביה דיקלא - לתוספת כתביה?	לאו מי איתמר עלה, אמר רב פפא:											!	◇	מג:
הכא נמי הא אוסיף לה מידי.												!	◇	מג:
שני שטרות היוצאין בזה אחר זה - ביטל שני את הראשון.	גופא, אמר רב נחמן:											!	◇	מג:
ומודה רב נחמן, דאי אוסיף ביה דיקלא - לתוספת כתביה.	רב פפא:											!	◇	מג:
פשיטא, ראשון במכר ושני במתנה - ליפות כחו הוא דכתב ליה, משום דינא דבר מצרא, וכל שכן ראשון במתנה ושני במכר - דאמרינן: משום דינא דבעל חוב הוא דכתב כן, אלא אי שניהם במכר, שניהם במתנה - ביטל שני את הראשון. מאי טעמא?												!	◇	מג:
אימר אודוי אודי ליה	רפרם:											!	◇	מג:
אימר אחולי אחליה לשיעבודיה.	רב אחא:											!	◇	מג:
מאי בינייהו?												!	◇	מג:
איכא בינייהו: אורועי סהדי, ולשלומי פירי, ולטסקא.												!	◇	מג:
מאי הוי עלה דכתובה?												!	◇	מג:
מנה מאתים מן האירוסין, ותוספת מן הנשואין	ת"ש, דאמר רב יהודה אמר שמואל משום ר"א בר"ש:											!	◇	מג:
אחד זה ואחד זה מן הנשואין.	חכמים:											!	◇	מג:
והלכתא: אחד זה ואחד זה מן הנשואין.												!	◇	מג:

<p>disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת story- מעשה</p>		<p>statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה</p>		<p>מקרא-key:</p>												
<p>כתובות-נערה שנתפתתה</p>		<p>מימרא</p>		<p>Talmud Navigator</p>												
<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>														
הגירות שנתגיירה בתה עמה וזינתה - הרי זו בחנק, אין לה לא פתח בית האב ולא מאה סלע.														■	מד.	
היתה הורתה שלא בקדושה ולידתה בקדושה - הרי זו בסקילה, ואין לה לא פתח בית האב ולא מאה סלע														■	מד.	
היתה הורתה ולידתה בקדושה - הרי היא כבת ישראל לכל דבריה.														■	מד.	
יש לה אב ואין לה פתח בית האב, יש לה פתח בית האב ואין לה אב - הרי זו בסקילה, לא נאמר (דברים כ"ג) פתח בית אב אלא למצוה.														■	מד.	
מנא הני מילי?													▲		מד:	
דאמר קרא: (דברים כ"ב) ומתה, לרבות הורתה שלא בקדושה ולידתה בקדושה.	ריש לקיש:												!	◇	מד:	
אי הכי, מילקא נמי נילקי, ומאה סלע נמי לשלם													⋈		מד:	
אמר קרא: ומתה, למיתה נתרבתה ולא לקנס.													!	◇	מד:	
ואימא: לרבות הורתה ולידתה בקדושה													⋈		מד:	
ההיא ישראלית מעלייתא היא.													!		מד:	
ואימא: לרבות הורתה ולידתה שלא בקדושה													⋈		מד:	
א"כ, בישראל מאי אהני ליה.													!		מד:	
המוציא שם רע על היתומה - פטור, שנאמר: (דברים כ"ב) ונתנו לאבי הנערה, פרט לזו שאין לה אב.	ר' יוסי בר חנינא:												◆	■	◇	מד:
(שמות כ"ב) ואם מאן ימאן אביה - לרבות יתומה לקנס, דברי ר' יוסי הגלילי:	מתיב ר' יוסי בר אבין, ואיתימא ר' יוסי בר זבידא:												⋈	◇	מד:	
הוא מותיב לה, והוא מפרק לה: בבא עליה ואח"כ נתיתמה.	ואיתימא ר' יוסי בר חנינא:												!	◇	מד:	
חייב.	רבא:												◆	■	◇	מד:
ממאי?													▲		מד:	
בתולת ישראל - ולא בתולת גרים	מדתני אמי:												■	!	◇	מד:
אי אמרת בשלמא כי האי גוונא בישראל מיחייב, היינו דאיצטריך קרא למעוטי גרים, אלא אי אמרת בישראל כה"ג פטור, השתא בישראל פטור, בגרים מיבעיא?													!		מד:	
המוציא שם רע על הקטנה - פטור, שנאמר: ונתנו לאבי הנערה, נערה מלא דבר הכתוב.	ריש לקיש:												■	◇	מד:	
טעמא דכתיב בה הנערה, הא לאו הכי - הוה אמינא אפילו קטנה, הא כתיב: (דברים כ"ב) ואם אמת היה הדבר הוה לא נמצאו בתולים לנערה, והוציאו את הנערה אל פתח בית אביה וסקלוה, וקטנה לאו בת עונשין היא	מתקיף לה רב אחא בר אבא:												⋈		מד:	
אלא כאן נערה, הא כל מקום שנאמר נער - אפילו קטנה במשמע.													!	◇	מד:	
שלוש מדות בנערה:	תני שילא:												■	◇	מד:	
באו לה עדים בבית המיה שזינתה בבית אביה - סוקלין אותה על פתח בית אביה, כלומר: ראו גידולים שגידלתם													■	■	◇	מד:
באו לה עדים בבית אביה שזינתה בבית אביה - סוקלין אותה על פתח שער העיר													■	■	◇	מה.
סרחה ולבסוף בגרה - תידון בחנק.													■	■	◇	מה.
למימרא, דכל היכא דאישתני גופא אישתני קטלא													⋈	◇	מה.	
נערה המאורסה שזינתה, ומשבגרה הוציא עליה שם רע - הוא אינו לוקה ואינו נותן מאה סלע, היא וזוממיה מקדימין לבית הסקילה	ורמינהי:												■	⋈	◇	מה.
היא וזוממיה ס"ד?													⋈	⋈	מה.	
אלא, או היא או זוממיה מקדימין לבית הסקילה													■	⋈	מה.	

<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof</p> <p>♦ חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מאן דאמר</p>	<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>
כתובות-נערה שנתפתתה	מימרא	
מוציא שם רע קאמרת? שאני מוציא שם רע חידוש הוא, דהא נכנסה לחופה ולא נבעלה בעלמא וזינתה - בחנק, ואילו מוציא שם רע - בסקילה.	רבא:	! ◊
דלמא כי חדית רחמנא - היכא דלא אישתי גופא, אבל היכא דאישתי גופא לא חדית רחמנא	רב הונא בריה דרב יהושע לרבא:	◊
אישתי ולא אישתי תנאי היא	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:	! ◊
חטאו עד שלא נתמנו ונתמנו - הרי הן כהדיוטות	דתנן: [ת"ק]	! ◊
אם נודע להם עד שלא נתמנו - חייבים, משנתמנו - פטורים.	רבי שמעון:	! ◊
אימור דשמעינן ליה לר"ש - דאזיל אף בתר ידיעה, דאזיל בתר ידיעה ולא אזיל בתר חטאה מי שמעת ליה? א"כ, לייטי קרבן כי דהשתא, משוח - פר, ונשיא - שעיך		◊
תני: תידון בסקילה.	האמר ליה ר' יוחנן לתנא:	! ◊
ואמאי? נערה המאורסה אמר רחמנא, והא בוגרת היא		◊
אמר קרא: הנערה, הנערה שהיתה כבר.	רבי אילעא:	! ◊
אי הכי, מילקא נמי לילקי, ומאה סלע נמי לישלם	רבי חנניא לרבי אילעא:	◊
רחמנא ניצלן מהאי דעתא	א"ל: [רבי אילעא]	◊
אדרבה, רחמנא ניצלן מדעתא דידך.	[רבי חנניא]	◊
וטעמא מאי?		^
זו מעשיה גרמו לה, וזה עקימת שפתיו גרמו לו. זו מעשיה גרמו לה, כשהיא זנאי - נערה זנאי וזה עקימת שפתיו גרמו לו, אימת קא מיחייב? ההיא שעתא, וההיא שעתא בוגרת הואי.	ואיתימא רבי יצחק בר אבהו:	! ◊
נערה המאורסה שזינתה - סוקלין אותה על פתח בית אביה, אין לה פתח בית האב - סוקלין אותה על פתח שער העיר ההיא, ובעיר שרובה עובדי כוכבים - סוקלין אותה על פתח בית דין	ת"ר:	◊
כיוצא בדבר אתה אומר: העובד עבודת כוכבים - סוקלין אותו על שער שעבד בו, ובעיר שרובה עובדי כוכבים - סוקלין אותו על פתח בית דין.		◊
מנא הני מילי?		^
שעריך - זה שער שעבד בו	דתנו רבנן:	! ◊
אתה אומר: שער שעבד בו, או אינו אלא שער שנידון בו?		! ◊
נאמר שעריך למטה ונאמר שעריך למעלה, מה שעריך האמור למעלה - שער שעבד בו, אף שעריך האמור למטה - שער שעבד בו.		! ◊
דבר אחר: שעריך - ולא שערי עובדי כוכבים.		! ◊
האי שעריך הא אפיקתיה		! ◊
אם כן, לימא קרא שער, מאי שעריך? שמע מינה תרתי.		! ◊
אשכחן עבודת כוכבים נערה המאורסה מנא לך?		^ ◊
גמר פתח מפתח, ופתח משער, ושער משעריך.	רבי אבהו:	! ◊
המוציא שם רע - לוקה ונותן מאה סלע	תנו רבנן: [ת"ק]	! ◊
ללקות לוקה מכל מקום, מאה סלע, בעל - נותן, לא בעל - אינו נותן.	רבי יהודה:	! ◊
קא מיפילגי בפלוגתא דרבי אליעזר בן יעקב ורבנן, והכי קאמר:		◊
המוציא שם רע - לוקה ונותן מאה סלע, בין בעל בין שלא בעל, כרבנן	[ת"ק]	! ◊
ללקות לוקה מ"מ, מאה סלע, בעל - נותן, לא בעל - אינו נותן, כר"א בן יעקב.	רבי יהודה:	! ◊

disputants-חולקים ◇ בקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
---	---

כתובות-נערה שנתפתתה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כולה כרבי אליעזר בן יעקב, והכי קאמר:	איכא דאמרי:											◇	מה:
המוציא שם רע - לוקה ונותן מאה סלע, והוא שבעל	[ת"ק]											◇	מה:
ללקות לוקה מ"מ.	רבי יהודה:											◇	מה:
וסבר רבי יהודה ללקות לוקה מ"מ?												;	מה:
בעל - לוקה, לא בעל - אינו לוקה	והתניא, רבי יהודה:											◇	מה:
לוקה מכת מרדות מדרבנן.	רב נחמן בר יצחק:											◇	מה:
מאי בעל לוקה דקתני התם? ממון.	רב פפא:											◇	מו.
וקרי ליה לממון מלקות?												;	מו.
אין												!	מו.
האומר חצי ערכי עלי - נותן חצי ערכו	והא תנו: [ת"ק]											◇	מו.
לוקה ונותן ערך שלם לוקה	רבי יוסי בר' יהודה:											◇	מו.
אמאי?												;	מו.
לוקה בערך שלם, מאי טעמא? גזירה חצי ערכו אטו ערך חציו, וערך חציו הוי ליה אבר שהגשמה תלויה בו.	רב פפא:											◇	מו.